

BAŞKENT
ÜNİVERSİTESİ

25.
Yıl

bilim bizde toplanır
bizden yayılır

“Müze, Mekan, İnsan”

Müzecilik Çalıştayı VI - 27 Mayıs 2019

Bildiri Özetleri

“Müze, Mekan, İnsan”

Başkent Üniversitesi, Müzecilik Çalıştayı VI, 27 Mayıs 2019

Çağımızda hızla artan müzeler ve barındırdıkları koleksiyonlar, sergilemede öne çıkan unsurlar, müze içi düzenlemeler ve eski yapıların müzeye dönüştürülmeleri, yeniden işlendirmede sıkıntılar, müze içi eğitim, müzede halka yönelik eğitimlerin tartışılacağı Çalıştay’da Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Ana Bilim Dalı, Lisans, Yüksek Lisans öğrencileri ve Başkent Üniversitesi, Ve Ankara..Projesi partnerleri ve sergileme konusunda araştırmacı ve uzman konuşmacılar yer almaktadır. Ankara’nın Başkent olma süreci ve ulus-devlet kimliği ile yeni kurulan Cumhuriyetin ideolojisi ve modern olma ile geleneği korunduğu müzeler de Çalıştay’ın öne çıkan konularını oluşturur.

Bu bağlamda Çalıştay “Müze, Mekan ve İnsan” ilişkisini farklı boyutlarıyla irdeler; müzelerin her dönemde üstlendiği roller, müzelerin devlet ideolojisini ve kimliğini hangi rolle üstlendiğinin belgeleri, kamu veya özel koleksiyonların niteliği gibi konular dışında günümüzde çağdaş olarak nitelendirilen yeni-müze anlayışları ve uygulamaları konusunda da alanında uzman profesyoneller ile alternatif bilgilendirmeler sunar.

Önce Müzede Sonra Derslikte?

Ceren Karadeniz, Ankara Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Müzecilik Bölümü Dr. Araştırma Görevlisi.
Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Ana Bilim Dalı, Müzecilik Yüksek Lisans Öğrencisi.

20. yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren eğitimin okul dışına çıkması, savaş, ekonomik buhranlar ya da sosyo-kültürel nedenlerle, kaçınılmaz olmuştur. Özellikle 21. yüzyıl bilişim teknolojilerindeki gelişimin etkisiyle eğitimi okul ötesi ortamlara hızla taşımıştır. Okulun dışarı açılması öğretmenin eğitim sürecindeki tek yetkili olmaktan çıkması demektir. Artık tek bilgi kaynağı öğretmen de, okul da değildir. Yaşamın değişimine paralel olarak okulun da değişmesi gereklidir. Çocukların ve gençlerin aktif, katılımcı, girişimci ve üretici olması için dışarıdaki dünya ile sıkı ilişkiler içinde olması gerekir, bunu okul tek başına sağlayamaz. Okulun kendi sınırları dışına çıkması gibi eğitimin de değiştiğini söyleyebiliriz. Günümüz müzesi önemli ve merkezi bir okul görünümünde ve yaygın eğitimin en önemli temsilcisi olma işlevini yerine getirmektedir. Okul gibi müze de artık dışarı açılmaktadır. Müzecilikte en önemli değişim sistemli eğitim anlayışının müzeye girmesi ve bu anlayışa bağlı olarak çağdaş öğretim yöntem ve tekniklerinin müzede vücut bulmasıdır. Müzelerde programlı eğitim anlayışının kabul görmesi ve kurumsallaşması “çocuk dostu” müze kavramının alan yazına girmesini ve müzenin post-modern müze, yeşil müze, duvarsız müze ve cesur müze gibi sıfatlarla anılmasını sağlamış, bu kavramın dünyada yaygınlaşmasından itibaren hiçbir müze bu yaklaşımı görmezlikten gelememiş ve her müze eğitim adına bir şeyler yapma gereği duymuştur.

Türkiye’de müzelerin eğitim adına gerçekleştirdikleri çalışmalar Cumhuriyet’in ilanıyla birlikte başlamış,

1960-2000 yılları arasında çeşitlenmiş ancak 2000 yılından itibaren ivme kazanmıştır. 2000’den itibaren TC Millî Eğitim Bakanlığı bünyesindeki gelişmelerle ve bazı müzelerin sorumluluk üstlenmesiyle birlikte okul müzeye, müze de okula açıldıkça olumlu gelişmeler hız kazanmıştır. Bu gelişmelerin yanı sıra Türkiye’de müze ve eğitim camiasında eğitim konusunda dirençlerin olduğu da unutulmamalıdır. Oysa eğitim, müzelerin ziyaretçi etkileşimini yüksek düzeyde gerçekleştirdikleri bir alandır. Gerçekte müzenin kendisi eğitim amacıyla bütünleşmektedir. Bu noktada önemli olan müze öncesi, müzede ve müze sürecinden sonra verimli, pekiştirici ve eğit-eğlen (edutainment) odaklı etkinlikler ve müze-okul iş birliği bütünü oluşturabilmek, müzeyi katılımcı kılmak ve ziyaretçiye aktif bir rol vermektir. Çünkü müze eğitimi birçok bakımdan okul eğitimden ayrılır. Müze eğitiminde testler, sınavlar, dereceler yoktur; program donuk değil esnek ve değişkendir. Öğrenirken eğlenmek ve haz almak esastır. Bizzat yaşamak, denemek, keşfetmek önemlidir. Müze eğitiminin duylara seslenmesi beklenir. Hayal gücünü kıskırtmak, duyları harekete geçirmek, merak uyandırmak ve mevcut bilgiyi güncel bilgi ile ilişkilendirmek müzede eğitim yapan kişinin görevidir. Bu çalışmanın amacı, TC Millî Eğitim Bakanlığı tarafından son on yılda Türkiye’de müze eğitimi alanında gerçekleştirilen çalışma, protokol, anlaşma ve uygulamaları doküman analiziyle incelemek ve çocukların müzede “yeni müze eğitimi” anlayışıyla bir durumu yaşamasına, bu arada eğlenmesine ve öğrenmesine aracılık eden uygulama örneklerini ilgililerle paylaşmaktır.

Anahtar Kelimeler: Müze Eğitimi, Katılım, Etkileşim, Okul Dışı Öğrenme, Eğit-Eğlen.

Müzelerde İzleyen - Obje İlişkisi: İstanbul Arkeoloji Müzesi

Serra Rodoplu, Araştırmacı, Bodyinperform, İstanbul Direktörü.

Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Bölümü Mezunu.

Armand Fernandez 1960'larda, kullan - at kültürünü eleştirmek için topladığı kullanılmış nesnelere yığın olarak galerilere ve cam vitrinlere dolduruyordu. İkinci Dünya Savaşı sonrası gelişen tüketim kültürünü esprili şekilde eleştirmeyi amaçlayan sanatçı, izleyicide neredeyse rahatsız edici etki bırakan çalışmalarının yöntemini tarif etmek için sıklıkla arkeologların, antropologların ve sosyologların ifade biçimlerinden yararlanıyordu. Zaten, kendisini geleceğin arkeoloğu olarak tanıtıyordu. Fernandez'in çalışmalarına tersten bakıldığında, günümüzde arkeolojik veriler izleyici, mekan ilişkisinde etkisi ve sergileme biçimleri arasında ki bağ incelenmiştir.

1907 tarihli neoklasik yapı olan İstanbul Arkeoloji Müzesi binasının içi; Sidamara Lahti, Bezemeli Lahit, Kapaklı Lahit, Fenike Tipi Lahit, Kapaklı Lahit, Betimli Lahit, Kireç Taşı Lahit, Mermer Lahit, Bezemeli Lahit, Likya Tipi Lahit gibi günümüze

kadar korunabilmiş pek çok lahitin yanısıra, mezar taşları ve araya sıkıştırılmış mozaik çalışmaları arasında Mezopotamya, Antik Yunan ve Antik Roma dönemlerine ait buluntuları ve yanyana dizilmiş bir çok arkeolojik buluntu yer almaktadır.

Tarih akışında önemli yerleri olan bu eserlerin bugüne kadar korunarak, ziyaretçilere gösterilmesi çok büyük şans iken, sergileme biçimindeki ışıklandırma, yerleştirme şekilleri, objelerin ziyaretçi ile kurulan dialog biçimi incelenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Müze İzleyici Mekan İlişkisi, İstanbul Arkeoloji Müzesi Sergileme.

Çocuk Gözüyle Müze Algısı: Ankara Bağ Evi

Arzu Beril Kırcı, Koç Üniversitesi VEKAM, Proje ve Etkinlik Uzmanı.

Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Ana Bilim Dalı, Müzecilik Yüksek Lisans Başkent Üniversitesi, Ve Ankara.. Projesi Partneri.

Müzeler, tarihi ve kültürel değerlerin, varlıkların hatta kimliğin hafıza mekânı olmanın yanı sıra bilginin üretildiği, paylaşıldığı ve gelecek nesillere aktarıldığı eğitim kurumlarıdır. Ankara Bağ Evi, Koç Üniversitesi VEKAM bünyesinde faaliyet gösteren ikinci derecede korunması gerekli kültür varlığı olarak tescillenmiş tarihi bir ev olsa da, temsil ettiği somut olmayan kültürel değerler ve bu değerlerin gelecek nesillere aktarılması misyonuyla bir “müze ev” işlevi de görmektedir.

Sunumda, VEKAM tarafından Çağdaş Drama Derneği Çocuk Müzeleri birimi işbirliğiyle gerçekleştirilmiş ve Keçiören bölgesinde 9-12 yaş grubu öğrencileriyle yürütülmüş olan Cumhuriyet Kurulurken Ankara’da Çocuk Olmak projesi kapsamında çocukların gözünden müze ve mekân algısının değerlendirilmesi hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk-Müze-Mekan İlişkisi, Somut Olmayan Kültürel Değerler.

Modern Devletin İlk Müze Projesi

Suna Aydın Altay, TOBB ETÜ, Mimarlık ve Tasarım Fakültesi, Öğretim Görevlisi.

Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Ana Bilim Dalı Mezunu.

Ankara, ulusal bilincin ve kültürel aidiyetin sağlanması ile ilişkili bir Başkent olarak görülmüştür. Modern bir toplum yaratmanın ana unsuru eğitim ve kültür politikaları olmuş, yapılan reformların günlük hayata mal edilmesi ve ulus anlayışına dayalı bir “kimlik” duygusu oluşturabilmesi için projeler geliştirmiştir. Bu amaçla hayata geçirilen ilk projelerden biri, yeni ulus-devletin başkenti Ankara’da yapılması planlanan Etnografya Müzesi olmuştur.

Etnografya Müzesi’nin kurulması fikri, Milli Mücadele dönemine dayanmakta olup, temelinde mutlak milliyetçilik görüşü yattığı söylenebilmektedir. Cumhuriyet yöneticileri ve elitleri tarafından yapılması planlanan müzenin, ulus-devlet sürecinde cumhuriyet ideolojisini destekleyici bir araç olarak kabul görmesi ayrıca önemlidir. Bu dönemde egemenliğini korumak için sömürgeci ve emperyalist Batı’ya karşı savaş vererek bağımsızlığını kazanan Türk ulusunun “milliyetçilik” anlayışına dayalı bir toplumsal değişim projesi ile bir araya getirilmesi amaçlanmıştır. Ziya Gökalp’in fikirlerini benimseyen aydın kesim, 1920’lerde ve 1930’larda Türk milliyetçiliği temeline dayanan bir ideoloji çevresinde toplanmışlardır.

Bu bağlamda, Gökalp’in fikirleri doğrultusunda hedeflenen Ankara Etnografya Müzesi, Türkiye Cumhuriyeti’nin kültürel-alt yapısına temel alınmıştır. Müzenin kurulma sürecinde, Macar Türkolog Gyula Mézaros Türkiye’ye davet edilmiş ve kendisinden konu ile ilgili önerilerini içeren bir rapor istenmiştir. Mézaros’un TC Milli Eğitim Bakanlığı’na sunmuş olduğu bu rapor (Karaduman 2016) açılması planlanan halk müzesinin kuruluşuna dair aşamalara ışık tutması açısından oldukça önemlidir.

Bu çalışmada, Türkiye Cumhuriyeti’nin başkenti Ankara’da kurulan ilk müze olan Etnografya Müzesi’nin, ulus-devlet kurma çabasında olan yönetici kadro için; kolektif bir aidiyet ile ulusal bellek oluşturma ve bu belleğin korunarak gelecek nesillere aktarılması hususlarında nasıl aracı olduğu irdelenecektir. Ayrıca müzenin, başkent Ankara modern bir kent olarak planlanırken gerek konumu ile gerek yapının önünde yer alan Atlı Atatürk Heykeli ile temsil ettiği ve taşıdığı ideolojik değerler saptanmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Ankara Etnografya Müzesi, Cumhuriyet, Ulus-Devlet, Milli Kültür, Milliyetçilik, İdeoloji.

Geleneksel Müzeler

Ayşem Yanar, Ankara Üniversitesi, Kültür Varlıklarını Koruma ve Onarım Bölümü Öğretim Üyesi.
Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Ana Bilim Dalı, Müzecilik Yüksek Lisans Öğrencisi.

Dünyanın birçok yerinde, çağdaş müzecilik hareketinin ve tarih biliminin toplumla bütünleşmesi alanında gözlenen hızlı değişimlerin de etkisiyle, etnografya müzeleri kendilerini yeniden örgütlemekte, koleksiyon kapsamalarını ve etkinlik çerçevelerini yeni baştan düzenlemektedir. Gelenek, 'bir toplumda, bir toplulukta eskiden kalmış olmaları dolayısıyla saygın tutulup kuşaktan kuşağa iletilen, yaptırım gücü olan kültürel kalıntılar, alışkanlıklar, bilgi, töre ve davranışlar, anane'dir. Mimari yapı, yaşam biçimi, yeme içme alışkanlığı, özel günlerde sergilenen tutum ve davranışlar, giyim-kuşam ve yöreye ait el sanatları bütüncül bir yaklaşımla geleneği yani kültürü ifade etmektedir. Türk kültürünün en zengin dallarından biri olan geleneksel/yöresel el sanatları önemli bir yere sahiptir. Etnografya müzelerinde yer alan el sanatı ürünlerinin uzun yıllar boyunca çalışmalara ışık tutması ve sonraki kuşaklara aktarılabilmesi için modern müzecilik anlayışı ile belgelenmekte, korunmakta ve saklanmaktadır. Belgeleme, koruma ve saklamanın yanı sıra geçmişte olan günümüzde

ise bazılarının sürdürüldüğü bazılarının yok olduğu somut ve somut olmayan miras olarak giyim-kuşam, yeme alışkanlığı, mani, türkü, ağıt ve benzeri sözlü mirasın gelecek kuşaklara aktarıldığı hatta ziyaretçiye yaşatıldığı gelenek müzelerinin yeri ve önemi yadsınamaz. Örneğin, Ankara keçisi tüm dünya literatürüne Ankara adı ile geçen menşei bu topraklara ait olan sayılı hayvanlardan biridir. Geçmişte Ankara keçisinden elde edilen tiftik lifi parlak ve ince olmasından dolayı kaliteli dokumaların hammaddesi olmuştur. Yabancı ve yerli seyyahların dikkatini çeken, saray ve üst sınıf insanların tercih sebebi ve hammaddesi tiftik olan sof dokumalara sahip çıkılmamış, sürdürülebilirliği çeşitli nedenlerle sağlanamamıştır. Hatta sof dokuma örneklerinin sayısı az olsa da müzelerde yerini almış ancak onlarda sergilenme yerine depolarda sessiz sedasız tanık oldukları tarihin içinde kaybolmuşlardır. Sof dokumalar gibi kültürel öneme sahip etnografik eserlerin toplumla tanıtılması için gelenek müzelerine önemli rol düşmektedir.

Anahtar Kelimeler: Etnografya Müzesi, Kültürel Miras, Gelenek, El Sanatı.

Ben Adeta Müzeysem !

Ali Armağan Dalođlu, *Pencuse Digital Bilgi Yönetim Mimarisi, Müze Eğitimi Uzmanı.*

Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Ana Bilim Dalı, Müzecilik Yüksek Lisans Öğrencisi.

İnsan kendisinin arayışını sürdürdüğü sürede, dünya üzerindeki yerini aradığında bunu ömrünün yetebildiği sınırlılıkları dahilinde sürdüremediğini kabullenerek, gelecek nesillere aktarımını kalıcı izleri aktara aktara bugüne geldiği yer bir ile sıfır arasındaki yerini almaya başladığı 21. Yüzyıldayız.

Evrenin içinde sadece bir ve sıfır arasında olduğumuz gibi, tarih içerisindeki yerimizde sürekli yerimiz değişerek yeni sınıflamalara gebeyiz. Özellikle şu günlerde Göbeklitepe yılının ilan edildiği dünya kültürel miras hazinemiz içerisinde insanın kendi benliğindeki arayışındaki yerini bulma çabasındaki görev alan müzelerin toplumsal görev çeşitliği ve sorumluluğu artmıştır. Müzelerin temel işlevlerini yerine getirmeleri açısından en önemli ilke bilgiye erişimi sağlamalarıdır. Müzelerin bünyelerinde bulundukları koleksiyonlarla kurulan bilgi içerikli sergiler, yayınlar, arşivler araştırmacıların yararına olmakla birlikte temelde ziyaretçilere ve izleyicilere hizmet vermektedir. Günümüzde veri tabanı oluşturması ve envanter yazılımları kullanması kaçınılmaz ihtiyaç hale gelmiştir.

Dünyada bu ihtiyaç yazılım geliştiricilerle öncü gelişmiş müze kuruluşları arasında hızla yerini alırken, Türkiye’de dünya kültürel miras hazinesi olarak 2015 yılından beri bakanlık gözetiminde Müzeler Ulusal Envanter Sistemi (MUES) ile yanıt bulmaya çalışılmaktadır.

Bu temel ihtiyaca yönelik ortak zeminlerde, ortak platformlarda, ortak dillerde anlaşabilecek çözüm çalışmalarının gündeme getirilerek, farklı disiplinlerle çoklu hizmete bağ kurabilecek yalın insan kullanımı uygun olan adeta müzesini şimdilerden inşa etmesine katkı verebilecek arayüz uygulama çalışmasının anlatımı olarak BirKültür.com ile gelişimlere katkı konulmaya çalışılmaktadır.

Örnek koleksiyon çalışması kumbara nesnesi ve kumbara metaforu ele alınarak devam edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Sanal müze, E-müze, Çağdaş Müzecilik, Müze Veri Tabanı, Koleksiyon Yönetimi.*

Sanat Müzelerinde Sınırlar ve Ziyaretçi Davranışı

Ayça Turgay Zıraman, Bilkent Üniversitesi, Ph.D.

Başkent Üniversitesi, Müzecilik Yüksek Lisans Öğrencisi, Ve Ankara..Projesi Partneri.

Her mekânda insan davranışını şekillendiren ve davranış desenlerinin ortaya çıkmasında katkısı olan, gözle görülebilen veya görünmez sınırlar bulunur. Bir kısmı bilinçli olarak, mekânların tasarımı esnasında düşünülmüşken, bir kısmı da mekân bileşenlerinin ve kullanıcıların sosyokültürel değişkenlerinin bir araya gelmesiyle plansız bir biçimde ortaya çıkabilir. Gözle görülebilen sınırların daha kesin, nesnel, ve somut olması karşısında, görünmez sınırların nispeten daha esnetilebilir, öznel, ve soyut olduğundan bahsedebiliriz. Görünür veya görünmez sınırların en çarpıcı şekilde kendini gösterdiği kamusal mekân türlerinden biri, eserlerin korunması ve algılanma

biçimlerinin yönetilmesi gibi gereklilikler veya çok çeşitli kullanıcıları bir araya getirmeleri sebebiyle, müzeler ve sergi mekânlarıdır. Bu araştırma, sınırları meydana getiren etkenler ve ortaya çıkan davranış desenlerini, çeşitli sergi mekânlarından ve sanat eserlerinden örnekler aracılığıyla çözümlenmeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Mekân Algısı, Sanat Müzeleri, Görünmez Sınırlar, Ziyaretçi Davranışı.*

Müzelerde Bilgi Aktarımı ve Ziyaretçi Üzerindeki Etkileri

Bengisu Görel, *Bilkent Üniversitesi, İç Mimari ve Çevre Tasarımı Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi.*

Günümüzde müzeler sanat eseri koleksiyonlarını ziyaretçilerinin gösterimine sunmanın yanı sıra ziyaretçi katılımını arttırmak amacıyla çok fonksiyonlu deneyimler sunmaya başlamıştır. Ziyaretçiler sergi deneyimlerinin duygusal ve estetik kazanım sağlamasının yanında eğitici bir rol oynamasını beklemektedir. Ziyaretçi motivasyonu, müze deneyimi sonunda kazanılan bilgi birikimi ile aynı oranda artmaktadır. Bu doğrultuda müzelerde kullanılan bilgi aktarımı yöntemleri ve bu konuda gerçekleştirilen ziyaretçi davranışları araştırmaları müzelerde ziyaretçi katılımını değerlendirme ve ziyaretçi motivasyonunu

ölçme aşamasında önemli rol oynamaktadır. Bu çalışmada bilgi aktarımı yapılırken kullanılan çeşitli yöntemler, sergi etiketlerinin tasarımı ve interaktif sergileme teknikleri geçmişte yapılmış ziyaretçi davranışları araştırmaları ışığında ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: *Interaktif Sergileme Teknikleri, Ziyaretçi Davranışı.*

Etkileşimli Müzelerde Bilgi Aktarımı, İnteraktif Sergiler, Ziyaretçi Davranışı, Ziyaretçi Motivasyonu

Efe Alpay, Kreatif Direktör (Reotek)

Bilginin birbirinden kopuk parçalar halinde soyut bir şekilde aktarılması onların algılanması, kavramların içselleştirilmesi ve kalıcılık açısından zorluklar taşımaktadır. Oysa hikayeler, insan beyninde bir çok bağlantı oluşmasına neden olduğundan anlatılmak istenilenin kalıcılığı ve anlaşılabilirliğini arttırmaktadır. Bu nedenle insanlık tarihi boyunca bilginin nesillerden nesillere aktarılmasında önemli bir rol almıştır. Hikayelerin anlatılmasında, etkileşimli teknolojiler kişileri hikayeye de dahil ederek bu etkiyi güçlendirmekte ve pasif bir izleyici olmaktan hikayeyi deneyimleyen bireyler haline gelmelerini mümkün kılmaktadır. Bu bağlamda Expo 2016 Biyoçeşitlilik

ve Tarım Müzesi'nde tasarlanan sergilerin tasarım ve yapım sürecinden örnekler verilmektedir. Süreçte kullanılan hareketli görüntüler, 3B görselleştirme teknolojileri, 3B oyun motoru teknolojileri, büyük ebatlı projeksiyon giydirme uygulamaları ve geliştirilen oyunlardan örneklerin yanı sıra kavramsal süreçten ve hikayenin oluşma aşamalarından örnekler sunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Etkileşimli Sergi Tasarımı, Dijital Müze, 3B Teknolojiler, 3B Oyun Teknolojileri.

Müze Bir Gelebilmek Yüzyüze..

Begüm Kale, *Başkent Üniversitesi, Sanat Tarihi ve Müzecilik Ana Bilim Dalı, Müzecilik Yüksek Lisans Öğrencisi.*

“Adını ne çok duyduk senin, kimimiz kendi okul gezimizde, kimimiz çocuğumuzla... Kimimiz çok bilmeyiz buralardakileri ama uzakta meşhurları var, birinin Lourve’du adı da. İçindekileri sorsan sayamam belki ama restorantı varmış, hediyelik eşarp alınmış, yeterli şimdilik bu kadarı aklımcı. Selamınızı söylerim buradakilerle de karşılaşınca...!”

Günümüzde reklamın önemi tartışılmaz durumda. Reklamı yapılan ve tüketim alışkanlığı kazandığımız birçok şey, ihtiyacımız yokken dahi bağımlı hale gelmiş olduğumuz ürün ve hizmetleri içeriyor. Bugün belli bir coğrafyadaki bilinç düzeyini hem gösteren hem de bu düzeye farklılık yapan müzeler adeta anıt durumundalar. Saygı duyuyor, adını varlığını biliyor, ancak ya gitmiyor ya da gidişimizi bir okul gezisiyle sınırlı tutuyoruz.

Reklamın imrendirici, özendirici gücü devreye girip müze olgusunda bir marka algısı yaratırsa bakış açısının değişmesi bu toplumun başına gelecek güzel şeylerin sadece başlangıcı olacak. Yapılan reklamlar elbette var, ancak akademik ve soğuk reklamlar değil bir ceket reklamı kadar çekici olmalı yapılanlar. Kültürün de tarihin de bilginin de reklamı ceket reklamı gibi yapılmalı, ağız sulandırıcı ve öykündürücü olmalı. Sokaklarda, tekevizyonda, basılı tüm mecralarda müze reklamlarına yer ayrılmalı ve milyon dolarlık satış kaygısı olan markalar kadar iyi düşünülüp çalışılmalı bu reklamlar. Hem reklamı yapılacak nitelikte fikirler içeren “yeni nesil müzeler” yapılmalı, hem var olanlara sahip çıkılıp ele alınmalı, hem de yaratıcı fikirlerle herkes müzelerle yüz yüze, göz göze geleceği anlara maruz kalmalı.

Anahtar Kelimeler: *Reklam ve Müze, Müzelerin Markalaşması, İmrendiren Müze Reklamları, Kültürün Satış Stratejisi, Bilginin Yeni Nesil Aktarımı*

